

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Vita Et Martyrivm S. Montani, & Sociorum eius Lucij, Iuliani, Victorici, Flauiani, &c. ex. ijs, quæ optima fide extant apud R. P. Surium. Fuerunt hi discipuli S. Cypriani, vt ex eius epistolis ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

Abit è vita
S. Eucheri-
us.

Miracula ad
sepulcrum
eius.

Vide Czf.
Baron. Ann.
Tom. 2.

24. Februar.

Donatianus
& Primolus
in carcere
obeunt.

suarum liberam potestatem faceret. Sanctitas
tem Eucherius, sexto exilij sui anno, vinculis
mortalitatis solutus, diuini luminis perfusus
ritate, victor intrauit in celum, sepulchrum
clesia B. Trudonis, præclara sanctitatis sue, in
pauca edidit miracula. Cæci multi ad facrum
us tumultum visum receperant, claudij plorim
gressu restituto adepti sunt sanitatem, demones
quoque sine numero fugati, alijs alia atque alia
dignè eius suffragia implorantibus, beneficia
Domino Deo concessa.

VITA ET MARTYRIVM S. MONTANI,

& Sociorum eius Lucij, Iuliani, Victorici, Flauiani,
&c. ex ijs, quæ optima fide extant apud R.P. scriptis.

Fuerunt hi discipuli S. Cypriani, vj ex eius epistolis
constare potest, & pauld post illum passi sunt. Anno
nempe Christi 262-Dionys. Pap. 2. Valer. & Gal.

Imp. 8. Hæc gesta, partim ab ipsis martyri-
bus, partim ab alio, qui præfens inter-
fuit, scripta sunt.

Post popularem tumultum, quem ferox vul-
tus Præsidis in necem concitauit, postque
diei, sequentis acerrimam Christianorum
persecutionem, apprehensi sumus Lucius, Mo-
tanus, Flauianus, Iulianus, Victoricus, Primolus,
Renus & Donatianus cathecumenus, qui baptiza-
tus in carcere statim spiritum tradidit, nec non &
circa Primolum similis consummationis exitum
contigit. Nam & ipsum ante paucos menses habi-
ta confessio baptizauit. Igitur apprehensis nobis,
& apud Regionantes in custodia constitutis, tes-
tentiam Præsidis milites nunciabant, quod dis-
hesterno ardens, nobis interitum minaretur. Sed
cùm Præses viuos nos flammis exurere cogitaret,
Domi-

dominus, cuius opem tota fide assiduis precibus implorabamus, furentem Præsidis iram à nobis meruit, & accensum in exitium nostræ carnis ignem, non sine ingenti miraculo, extinxit.

Ignis diuinitus extinguitur.

Tunc præses à proposito suo, Domino volente, contractus, mitti nos in carcerem iussit. Nos verò nequam fœdam illam loci caliginem expandimus; moxque carcer tenebrosus, spiritu prelucente, resplenduit, & contra obscuritatis deformitatis, & cæcæ noctis contexta, instar diei, fidei deuotio candida luce vestiuit, & ad summum ascendebamus locum pœnarum, quasi ascenderemus in cœlum. Quales illic dies duximus, quales transegitur noctes, exponi nullis sermonibus possumus: nec tormenta carceris vlla affirmatione capiuntur. Sed paucis diebus visitatione fratrum nos refrigerauimus. Post ipsam noctem dies nobis hilaris augebatur. Et continuò eadem die, subito rapti sumus ad Procuratorem, qui defuncti Proconfulis partes administrabat.

Mittuntur Martyres in carcerem.

Rapiuntur martyres ad Procuratorem.

O diem lætum, gloriam vinculorum; ò optata votis omnibus catena. O ferrum honorabilius atque preciosius optimo auro. O stridor ille ferri qui itrepebat, dum trahitur per aliud ferrum. Loqui nostrum futurum solatium videbatur, atque ne hac iucunditate tardius frueremur, à militibus vobis nos Præsides audire vellet, huc atque illuc per totum forum circumducti sumus. Tunc nos in secretarium vocauit quia necdum hora passionis aduenerat. Vnde prostrato diabolo victores sumus in carcerem reuersi, & ad alteram victoriam referuati. Hoc itaque prælio; victus diabolus ad alteras se astutias vertit, fame nos & siti tentare molitus. Et hoc suum prælium multis diebus fortissimè

Reducentur in carcerem.

Fame & siti,
confessores
sentantur.

Relevantur
martyres, à
gravi fame
& siti.

Martyrium,
sine frater-
na dilectio-
ne, nihil
prodest.

Visio Mon-
tani.

tissimè gessit; ita ut aegrotantium copia ad Solonem sicalem & aquam frigidam laboraret. Stantes eramus horam illam, quando sicalem cibum, sed penuria & necessitas inferretur: ut cibus nullus nobis suberat. Dominus autem nostris laboribus refrigerium, per Lucianum obis charissimum præbuit; qui disrupto catenarum obice, velut per duas phialas per Herennianum Hypodiaconum & Ianuarium catechumentum, alimentum indeficiens omnibus ministravit. Hoc subsidium ægros & laborantes nimium suffulit. Eos quoque qui per Solonis & aquæ frigide incommodum in ægritudinem iam inciderant, ab infirmitate reuocauit. Sed tamen, ô fratres, hæc certamina nostra Domino grata acciderent non potuissent, nisi veræ charitatis fraternæ officio hæc eadem, ut reliquas omnes vitæ nostræ actiones, mensi fuisset, quod sanè in medijs periculis constituti; diuina reuelatione cognouimus.

Nam cum Montanus non æqua cum Iuliano verba habuisset, ob factum quoddam malitiam, quæ ad communionem obrepserat, cumque post correptionem, quam in eam congeslerat, in regione ipso discordiæ mansisset, ostensum est eadem nocte Montano quanta ob hoc peccati macula esset pollutus. Narrabat enim, se visum huiusmodi vidisse. Cum enim dicebat, centuriones nostri ad certaminis locum producturi aduenissent, dicebantque in campum quendam immensum facta sunt vestimenta nostra candida, & caro ipsius ma cordis admittebat. Ego autem oculos in peccatus meum conijciens, vidi illud sordibus quibusdam turpiter maculatum. In visione verò expectatus Lucianum obuiam habui, cui visionem referens:

rens: Profecto dixi, has sordes discordia illa, quam ego contra Iulianum nutriui, in pectus meum, inuexit; statimque in gratiam, composita pace cum fratre meo redij, ne grauissimos totius vite meae labores, vna iniquitatis macula polluerem: & integram eorum iacturam, cum certissimo salutis meae periculo facerem. Hæc martyres omnes simul de carcere ad fratres scripserunt. Reliqua autem nos pleno sermone complectemur.

Cum igitur per plurimos menses tenebrosos reclusi carcere, fame ac siti diu laborassent, tandem sero produci iubetur, & ad prætorium Præfidi admoueri. Et omnibus quidem gloriosa voce professis, cum Flauiani adiutorium reclamaret amore peruerso, negans eum diacotium, quod constituebatur inter cæteros, id est, Lucium, Montanum, Iulianum, Victoricum, dicta sententia est, Flavianusque rursus receptus est. Interim cæteri ducebantur ad victimæ locum. Concursus vndique gentilium & omnium fratrum fuit. Erat illic videre martyres Christi, felicitatem gloriæ suæ uultibus hilaritate testantes: ita ut possent prouocare ad propriæ virtutis exempla, etiamsi tacerent. Sed nec sermonis largitas defuit. Nam exhortationibus suis singuli plebem corroborauerunt. Et Lucium quidem propter ingenitam lenitatem, & probam ac modestam uerecundiam, infirmitas etiam grauis & labor carceris fregerat; ac propterea cum comitibus paucioribus solus ante præcessit: ne multitudo nimis pressura, de fusione sanguinis inuideret; qui tamen & ipse non tacuit, sed comites suos quomodo potuit, instruxit. Iulianus quoque & Victoricus insinuata uerba fratribus pace, & commendatis omnibus ele-

Ccc ricis;

Producitur
martyres ad
Prætorium
Præfidi.

Amici Flauiani, nitentur eum liberare.

**Præclara ad-
modū Mon-
tani laus.**

ricis, maximè eis, qui famem carceris vitæ-
rant, ad passionis locum cum gaudio & iu-
uore venerant. Sed enim Montanus corpore
mente robustus, quanquam & antè martyrii
gloriosus, quicquid semper veritas postulat
constanter & fortiter dixerit, sine vlla excep-
tione personarum: tamen de martyrio proximè
crescens, prophetica voce clamabat; Sacrifici-
dij eradicabitur, nisi Domino soli. Et hoc ter-
quenter iterabat, insinuans & inculcans non li-
ce re deserto Deo, ad simulacra & manufacta fig-
menta transire; Hæreticorum quoque superbia
& improbam contumaciam retudebat, exhortans
eos, vt vel de copia martyrum intelligerent
Ecclesiæ veritatem, ad quam redire deberent. De-
indè lapsorum abruptam festinanter negatio-
nem pacis, ad plenam pœnitentiam & Christi
sententiam differebat; nec non integros quoque
ad tutelam integritatis exhortans: State fratres,
& constanter militate dicebat. Habebat
exempla; nec vos lapsorum perfidia destruat ad
ruinam, sed nostra tolerantia magis adificet ad
coronam.

**Arguit hæ-
reticos Mō-
tanus.**

Cum autem iam carnifex immineret, & gla-
dius super ceruices eius libramento nutante pes-
deret, expansis ille manibus ad Deum, voce clara
ita vt non tantum ad totius plebis aures, sed & ad
Gentiles quoque ipsos sonus vocis euaderet, ora-
uit, rogans & deprecans, vt Flavianus (qui de co-
mitatu eorum, per suffragium populi remansio-
rat) sequeretur die tertio. Et quò precis sue fidem
faceret, manulem, quo oculos fuerat ligatus
in partes duas discidit, & iussit alteram referri
qua Flauiano oculi post crastinum ligaretur
& in medio eorum, solùm seruari iussit, vt nec lo-
p

**Hortatur fi-
deles ad cō-
stantiam.**

Quod op-
dam. Et
cilius m-
ur, obni-
obfirma-
stante, in-
dici, cui
men diu-
bebat; i-
Qualis i-
fiducia,
rum per
sione fu-
biduum
urrecti

ulturæ consortio separaretur; & perfectum est
 sub oculis nostris, quod Dominus in Euangelio
 Matthei 17.
 lo repromisit, ut qui tota fide peteret, quicquid
 peteret impetraret Nam post biduum, secundum
 quod postulatum fuerat, Flavianus quoque produ-
 ctus gloriam suam passione perfecit. Itaque post
 suffragia illa, post voces, ut supra diximus (quibus
 quæ pro salute eius, amicitia inimica surrexe-
 rat) reuocabatur in carcerem virtute robusta,
 mente inuicta, fide plena. Hærebat lateri eius in-
 comparabilis mater, quæ præter fidem, qua ad Pa-
 trarchas pertineret, in hoc etiã se Abraham filiam
 comprobauit; quæ filium suum & optabat occi-
 di, & quod interim remansisset, contristabatur,
 glorioso dolore.

Sed ille collaudans matris animum, ut dila-
 tionem suam non doleret: Scis, inquit, mater me-
 ritò castissima, ut semper tentauerim, si confiteri
 contigisset, martyrio in eo frui, & frequenter ca-
 reatur videri, & sæpè differri. Si ergo contigit,
 quod optaui, gloriandum potius est, quàm dolen-
 dum. Et cum ad carceris ianuam veniretur, diffi-
 cilius multò & tardiùs quàm solebat aperieba-
 tur, obnitentibus etiam ministris, ita ut videretur
 obfirmatù, spiritu quodam repugnante atque te-
 stante, indignum esse, carceris sordibus eum foe-
 dari, cui cæleste habitaculum pararetur. Quia ta-
 men diuinitatis corona dilata, dignas causas ha-
 bebatur; iam cæli & Dei hominem inuitus admisit.
 Qualis illic mens fuit biduo illo, quæ spes, quæne
 fiducia, cum martyris Dei animus & de collega-
 rum petitione præsumeret, & de sua crederet pas-
 sione futuram? Dicam quod sentio. Dies ille post
 biduum tertius, non quasi passionis, sed quasi re-
 surrectionis dies sustinebatur. Admirans erat de-
 nique

Ccc 1

niquè

Mira sanctæ
 mulieris
 matris Fla-
 uiani forti-
 tudo.
 Gen 22,

Flauiani ad
 matrem cõ-
 solatio.

776 VITA ET MART. S. MONTANI, &
niquē turba gentiliū, qui vocem Montani po-
tentis audierant.

**Producitur
Flavianus,
ad locū cer-
taminis.**

Postquā verò produci tertio die iussus est
more cognito, confluebant increduli & peti-
fidem martyris probaturi. Egredebatur de-
cere Dei testis, iam ad carcerem non reuertens.
Communis omnium magna lætitia, sed magis
habebat in animo suo certum, quod, & fides pro-
pria & petitio antecessorum tuorum extorqueret
Præfidi vel inuitam, licet populo reclamante
sententiam. Unde & occurrentibus fratribus &
salutare cupientibus, fide tota pollicebatur, quod
in Fuscano cum omnibus pacem facturus esset.
Ingressus deinde prætorium, cum miraculo om-
nium in custodiarū loco stabat, expectans doceri
vocaretur. Illic nos in latere eius constituti er-
mus, iuncti penitus hærentes, ita ut manus manibus
teneremus, exhibentes martyrij honorem &
cōubernij charitatem. Ibi discipuli eius stā-
debant cum lachrymis etiam, ut præsumptiose
deposita, sacrificaret interdum, postea quicquid
vellet, facturus; nec incertam illam & securam
mortem plusquā præsentem vereretur. Sed ille
gratias agens, quod amicitia duce, quantum in
p̄s erat, consultum sibi vellent, tamen & de fide
& diuinitate non tacuit; dicens multo melius esse
primo in loco, quantum ad libertatem integritatis
pertineret, occidi, quā lapides adorare. Tunc
deinde, summum esse Dominum, qui imperio
suo omnia contineret, ac propterea solus colen-
dus sit, addens & illud, viuere nos etiam cum oc-
cidimur, nec vinci morte, sed vincere.

**Vides hic
familiarem
admodum
fuisse mar-
tyribus, hu-
ius historiae
auctorem.**

**Egregia
Flauiani
constantia.**

His illi retusi & reuicti, ad crudeliorem se-
sericordiam conculerunt, certi eum a propo-
siti voluntatis lux vel tormentis deponi posse. Ita ca-

admoueri iussus esset, interrogatus à Præside, quare mentiretur se diaconum, mentiri se negavit. Cumq; reclamante populo ac dicente, Mentiris: iterum à Præside interrogaretur, an verè mentiretur, respondit; Quod est compendium mentirendi? Ad hoc populus exasperatus torqueri eum iteratis clamoribus postulauit. Sed Dominus qui serui sui fidem sciebat, nõ est passus probari martyris corpus, tormenti alicuius vel leni laceratione pulsari. Cor enim Regis ad sententiã statim flexit, & testem suum vsq; ad mortem fidelem, consummato cursu & agone perfecto, coronauit.

Exindè iam gaudens, quia per sententiam datam passionis suæ erat certior, etiam iucundo colloquio fruebatur. Et sic effectum est, vt iuberet hæc scribi, & ad propria verba coniungi; addidit quoque ostensiones suas voluit, quarum pars ad moram bidui pertineret. Cum adhuc, inquit, Episcopus noster solus passus fuisset, ostensum est mihi hoc, quasi Cyprianum ipsum interrogarem, an pari iclus doleret martyr futurus, de passionis tolerantia consulebat, dicens: Alia caro patitur cum animus in cælo est, & nequaquã corpus hoc sentit, cum se Deo tota mente deuouit. O verba martyris, martyrem cohortantis. Postea, inquit, cum plures paterentur, contristabar in visu nobis, quod quasi à collegis meis remansissem. Et apparuit mihi vir quidam dicens. Quid contristaris? Cui cum causam tristitiæ meæ dicerem, ait Confessor es, tertio martyr eris per gladiũ, & sic impletum est. Nam confessus Christum primò in secretario, secundo publicè, reclamante populo, iussus recludi, à collegio suo remansit, & productus post confessiones duas, tertio passionè per-

Amici eum tormentis, à sententiã dimouere conantur.

Sententia mortis in eum fertur.

Flavianus, accepta sententiã iussit certamen martyrum scribi.

Visio oblata Flauiano.

778 VITA ET MART. S. MONTANI. &c.
cit. Deindè, inquit, cum iam Successus & Paulus
cum comitibus suis coronati fuissent, & ego nullam
infirmi- tatem conualescerem, video ad domum
meam venisse Successum Episcopum, vultu pro-
ter & cultu admodum claro, ut effigies difficulter
nosceretur. Quem cum vix agnoscerem, ait mihi.
Missus sum nunciare tibi, quoniam tu passurus es.
Hoc cum dixisset, statim fui à duobus militibus
superuenientibus ad fraternitatis multitudinem
perductus, inter quos apparuit mater mea dicens.
Laudo te, quia nemo sic martyrium duxit. Et verò
nemo. Nam, ut omittam carceris abstinentiam sin-
gularem, & ut accipientibus cæteris vel modicum
cibi, qui de sordibus penuriam fiscalis exhibebatur,
solus se ab ipso modico continuit, tanti habens
ieiunijs multis & legitimis fatigari, dum modo
alios victu proprio saginaret.

Flauiani e-
gregia prae-
conia.

Ad illa igitur veniam, quod cum tanto honore
deductus est, qui à tot sacerdotibus comitatus, e-
ius disciplinis omnibus ordinatis, ad instar ducis
dirigi meruit. Sic regnaturum cum Deo marty-
rem, iam spiritu ac mente regnantem, etiam iu-
neris tota dignitas exprimebat. Sed nec de celo
testimonium defuit. Imber largus & lenis tem-
perato rore descendens, fluebat, ad multa profici-
ens; Primum, ut Gentiles perniciousè curiosos, inter-
uentu pluuie refrenaret; & ut diuertendi darentur
occafio, quod sacramentis legitimè pacis, nullus
profanus arbiter interesset; & quod Flauianus i-
pse ore suo dixit, ad hoc pluebat, ut Dominica
Passionis exemplo aqua sanguine iungeretur. Sic
consummatis omnibus fratribus, & pace petita,
processit è stabulo; quod Fusciano de pro-
mo iunctum est. Ibi cum editiorem locum & ser-
moni aptum conscenderet, silentio manu factis,
huc

Iohan. 19.

huiusmodi verba emisit; Habetis, inquit, fratres dilectissimi nobiscum pacem, si Ecclesie pacemaueritis, & dilectionis vnitatem seruaueritis. Nec putetis pauca esse quae dixi, cum & Dominus noster IESVS CHRISTVS passioni proximus, haec nouissime dixerit; Hoc est mandatum meum ut diligatis inuicem sicut dilexi vos. Deinde ad locum victimae, expleto sermone, descendit; & ligatis oculis ea parte, quam Montanus seruare ante biduum iusserat: fixis tanquam ad preces genibus, passionem suam cum oratione perfecit.

Vltima Flavianus ad papulum ad-horratio.

Ioan. 15.

VITA D. MATHIAE APOSTOLI, IOACHIMIO Perionio, Benedictino Cormariaceno auctore.

Vide Tom. 1. C. Baroni.

Mathias Christi Apostolus, Bethleemitanus, ex tribu Iuda originem habuisse dicitur. Is Christum (quemadmodum ex libro Lucae qui Acta Apostolorum inscriptus est intelligi potest) ab initio doctrine ac praedicationis secutus, nunquam ab eo postea discessit; nec tamen cum caeteris ex communi discipulorum numero, ad apostolicam dignitatem arcem elatus est, sed in locum Iudae, qui magistrum discipulus prodidit ac vendidit, post Christi ascensum successit. Quod quemadmodum euenerit aut factum sit, non erit alienum exponere.

24. Februar. Mathiaz patris.

Cum Christus Apostolis spectantibus in caelum ascendisset, Apostolique & alij qui vna aderant Hierosolymis, domum in qua habitabant, redierunt, non ita multo post Petrus Apostolus surgens, omnes qui circumstant, numero ferè centum & viginti, condiscipulos conuenit his verbis; *Scripturam impleri oportere, quam Spiritus san-*

Petrus conuocat discipulos numero 120.

Ecce 4 ctus